

Gedeeltelijk is het koren reeds gemaaid — de oogst is in vollen gang — hier op hoopjes naast elkaar gerangschikt, ginds tot schoven saamgebonden. Met eenige nog te veld staande gewassen, gerst, haver, enz. heeft 't nog tijd. Iets verder op, rechts, zijn andere mannen en vrouwen aan het hooien, zweetend, van tijd tot tijd het nat glimmend, verschroeid, houtkleurig gelaat met een hemdsmouw of den bovenkant der hand afvegend.

Een heel klein, nog nauwelijks op haar beentjes staan kunnend, bij het komen en naar huis gaan aan de hand van vader of moeder als een gans onbeholpen voortwaggelend, blozend meisje — typig staal van het duitsch dorpskind dat geheel in de open lucht opgroeit — met zonnig teint, groote helderblauwe oogen en haast witblond haar, is gedurende den arbeid uit den weg gezet, heel op zij. Met die isoleering schijnt ze reeds vertrouwd te zijn, of nog te klein om verlaten eenzaamheid te kunnen beseffen. Te onzeker op de beentjes om uit haar zelve te kunnen opstaan, omtollend zoodra ze dit probeert, zit zij zoet, stilletjes, tevreden, gedwee, onverpoosd, haast machinaal in een daar straks door de ouders leeg gegeten tinnen etensbak rond te peuteren, zich met de laatste overblijfsels van het sober middagmaal het roode mondje volsmerend. De aromatische hooigeur van het gemaaid gras verfijnt de atmosfeer.

Het « Bühnenfestspielhaus. »

Langs een voetpaadje tusschen de korenvelden, ver weg, schuift, liliputterig door den afstand, een jager langzaam voort, zich automatisch bewegend als een poppetje van het kermis-„théâtre pittoresque” uit onze kinderjaren, een grijsviltten hoed op, een geweer haast horizontaal onder den arm, welks loop nu en dan zilverachtig in de zon glinstert. Van tijd tot tijd zijn bruinen, op eenigen afstand achter hem laag langs den grond snuffelenden jachthond fluitend, nadert hij langzaam en afgemeten de bergbosschen, waarin hij een reebok hoopt te schieten.

Vlak naast den zoom der bosschen tegen de Hohe Warte, iets hooger op, langs de zuidwestelijke glooiing, wordt een akker omgeploegd. Twee forsche, bonkige, vóór den ploeg gespannen ossen, één half lichtbruin, half geelwit, één rossig bruinrood, beide met groezelig-smerige moddervlakken bespat, wenden de breedte, zware koppen van tijd tot tijd om, terwijl de staarten ter afwering der rustelooze vliegenplaag onafgebroken heen en weer